

Dámská okolo Ašského výběžku, drsné Trojmezí, kam se běžně na výlet nejezdí

vyhlídka nad nádrží Skalka

Foto: Autor

21. 7. - 24. 7. 2012

Naši každoroční „dámskou“ jsem letos naplánovala na západ, cílem byl nejzápadnější bod naší republiky, kde se nachází pamník I/1 s letopočtem 1844. Přijaly jsme pozvání od Lenky druhé maminky (nerada používám termín tchýně) z Karlových Varů, kde jsme mohly přespat. Při pohledu na mapu mne okamžitě zlákala možnost objet celý Ašský cíp a co nejvíc se držet hranice. Za výchozí bod a začátek cesty volíme Cheb, na doporučení kamaráda zajišťuji ubytování v penzionu U Kata v centru Chebu.

V pátek odpoledne se vlakem přesouváme do Chebu, dala jsem na rady zkušenějších cyklistů a kupujeme místenky pro kola. Původně jsme chtěly odjet z Prahy ve dvě odpoledne, ale místenky na vlak jsou vyprodané, nejspíš se všichni cyklisti přesouvají do výběžku, jedeme tedy až ve čtyři hodiny. V Plzni nás přišla pozdravit Burajda, původně další člen naší „dámské“, ale zdravotní problém ji nedovolil se k nám připojit. Vlak má trochu zpoždění, do Chebu přijíždíme po půl osmé. Na nádraží se zdravíme s dalšími cyklisty, je to parta asi osmi chlápků, každý má nějaký nástroj, někteří jsou oblečení na kolo dost netradičně, basu vezou na zvláštním vozíku za kolem. Městem a pěší zónou se rychle přesuneme k penzionu, těšíme se na pivo a večeri. U Kata nás nechávají dlouho stát na chodníku, nikdo nemá čas, mezi tím do hospody proudí davy lidí, takže než se ubytujeme a konečně jdeme na pivo, je hospoda beznadějně plná. Projdeme se po pěší zóně a pivo si dáme v nějaké zapadlé hospůdce, ale už před jedenáctou jsme v posteli.

sobota 21. 7. Budí nás cyklisti odvedle, neuvěřitelně bouchají dveřmi už od sedmi ráno. Pomalu se také začínáme

balit, snídáme, venku je docela hezky, sluníčko, sem tam mrak. V půl desáté už sedíme na kolech, ale volíme špatný směr, potřebujeme se dostat k řece a my jedeme na Františkovy Lázně. Tak znova na pěší zónu a konečně jsme na cyklostezce, která nás dovede k nádrži Skalka a dál na hranice. Najednou je stezka uzavřená policejním zátarasem, u jezu plno policistů, nadzvedávám pásku, abychom mohly projet, Lenka trochu váhá, ale nevíme, kudy jinudy jet. Jeden z policistů nás zastavuje a oznamuje, že „porušením policejního zátarasu můžeme být pokutováni až 2000,-“, omlouvám se a říkám, že nejsme místní a potřebujeme jet podle vody. Je nekompromisní a přes druhou pásku nás odmítá pustit, musíme se vrátit zpět, pokutu nám pro tentokrát odpuští. Pár policistů se brodí v jezu, zátaras byl snad jen 50 m. Jedeme tedy dál od řeky a doufáme, že k ní zase brzy sjedeme, bohužel jsme moc vysoko a jediný most, kterým bychom mohly přejet na druhou stranu, byl kousek za jezem. Výhled z Chebské stráže na vodní nádrž Skalka je hezký, tak volíme jinou trasu a do Aše jedeme po naší straně, po červené turistické. Projíždíme přírodním parkem Smrčiny, kde vede stará asfaltová lesní cesta. Kančí údolí je trochu tajemné a začíná pršet, do Aše nám zbývá desítky kilometrů. Na odpočívadle Hraniční mezníky je tak akorát čas na dnešní oběd, cyklostezka vede k hraničnímu patníku a mění se na super cyklozávlaku. Na Německé straně krásných 40 km u nás se projedeme pouze po 4 km. Na cedulce je také připomínka na rok 1950, kdy vlak z Chebu do Aše nezastavil a nádražím jen projel do sousedního města Selb, tehdejší západní Německo. Pokračujeme po červené do Aše, míjíme centrum i rozhlednu Háj. Jsme kousek od mostu Evropy, začíná opět pršet. Sjíždíme v hustém dešti do vesnice Smrčiny, na Trojmezí a k patníku už to máme jen 4 km, ale v dešti se nám nechce, tak volíme nejkratší možnou trasu, abychom ty dnešní naplánované kilometry zvládly a do Stříbrné u Kraslic dojely včas. Přes Hranice dojedeme do lázeňského města Bad Elster, bohužel lázeňskou atmosférou se moc nekocháme, protože stále prší a už nemáme ani čas se před deštěm schovávat. Přes městečko Sohl a Mark Neukirchen, tady chvíli nemůžeme najít cyklostezku, ale zastavuje u nás auto a pán se ptá, jestli nepotřebujeme poradit, ukazuje zkratku na cyklostezku, po které dojedeme do Erlbach. Po zelené značce míříme k našim hranicím, než k nim dojedeme, je potřeba nejprve vyjet na kopec. Městečko Erlbach je vyhlášené horské středisko a všude kolem jsou samé kopce. Cesta je pěkná, stará asfaltka, která se občas mění na lehkou šotolinu, ale začíná se stmívat. Patník s označením D/ČR vidíme v mlze je osm hodin večer a my jsme stále v lese, už dlouho stoupáme a nepotkáváme živou duši. Konečně jsme u cestníku, na mapu není skoro vidět a směrovka na Klingenthal ukazuje po červené, kamsi do hlubokého lesa. V zoufalství se na cestu vydáváme, ale bahna neustále přibývá a začíná zase hustě pršet, je téměř tma. Vracíme se zpět na širokou cestu, sjíždíme po žluté a doufáme, že vede do Klingenthalu. Konečně jsou pod námi světla, začínám věřit, že nebudeme nocovat v lese. Je tma a hustě prší, Klingenthal je téměř spojený s Kraslicemi. Zastavujeme u benzínové pumpy, ptám se, jak daleko to ještě máme do Stříbrné. Musíme projet Kraslice a na jediné místní světelné křižovatce se dát vlevo a po 3 km jsme tam. Je skoro půl desáté, lije, jsme mokré a dost unavené. Zastavujeme u první hospody, která má vedle názvu i nápis penzion. Jdu se zeptat do hospody, jestli se můžeme ubytovat, kape ze mne voda a zraky všech hostů se upírají na mou mokrou postavu. Číšník zazvoní na majitele penzionu, má sice plno, ale jeden pokoj je volný, bohužel jen s jednou postelí. Ukazuje nám pokojíček, postel je docela široká, jsme vyčerpané, mokré, je skoro deset večer, tak zůstáváme. Pokoj má vlastní sprchu, i ručníky tu jsou, dáme se trochu do pořádku a jdeme do hospody na něco teplého. Hospoda je sice plná, ale stůl volný se najde, kuchyň v provozu. Začínáme čajem s rumem, griotkou, bramboráčky jsou křupavé, topinka také a ani moc nevádí, že masová směs je zalitá kečupem. Ještě další čaje a grog na zahřátí, od vedlejšího stolu se nás ptají, odkud jedeme a po chvíli nám nabízí i ubytování. Je už pozdě a majitel penzionu nám zamkl kola, takže nabídku odmítáme. Vyprávíme, jak jsme bloudily v lesích kolem Klingenthalu a máme jejich odív, že prý tam bloudí i místní. Pán je také cyklista a dneska byl na Božím Daru, prý byla hrozná zima a zmokl. Oči se nám klíží, je po půlnoci, chystáme se platit, ale číšník chce jen za jídlo, že prý všechno pití, platí vedlejší stůl, děkujeme a odcházíme do jedné postele, pod jednu deku.

93 km 1288 výškových metrů

neděle 22. 7. probouzíme se do chladného slunečného rána, snídáme, balíme věci do tašek a jsme připravené na dnešní kilometry. Majitel penzionu nám odemyká kola, platíme nocleh, ačkoliv nám dal jen jednu deku, jeden polštář jednu postel, tak cena je 500,- Při placení si neodpustím poznámku, že je to dost vysoká cena, když nám nedal deku navíc, že nám sice pomohl v nouzi, ale určitě ho nikomu nedoporučím. Bránil se tím, že jsme přijely pozdě a že nemohl jít do pokoje, kde spali hosté. Na jediné světelné křižovatce v Kraslicích uhýbáme vlevo. Do vesničky Stříbrná vjíždíme asi po 3 kilometrech, je dlouhá, táhne se údolím stále vzhůru, kostel s farou je až na konci vesnice. Tak sem bychom včera už určitě nedojely. Ze Stříbrné vyjedeme po zelené značce na Bublavu, zimní horské středisko, teď v létě je tu jen pár chalupářů. Podle místního značení najíždíme na Krušnohorskou magistrálu, která vede až na Boží Dar. My šlapeme zatím jen na Přebuz, po staré lesní asfaltové cestě, houpe se s kopce do kopce, často je vidět na protější vrchol. Občas se občerstvujeme borůvkami, potkáváme jen pár pěšáků a jednoho cyklistu, jinak je tu pusto. V zaniklé vesnici Rolava začíná být trochu živo, jsou tu houbaři i sběrači borůvek a také motorkáři, sjíždíme do Jelení, také zaniklá ves. Všechny tyto vesnice byly po odsunutí starousedlíků v roce 1945 vydrancovány a po roce 1948 zcela zanikly. V Jelení je hospoda s vyhlídkou a pár chalup, barokní kostel, který tu kdysi stával, byl v padesátých letech zbořen a dnes už se těžko hledá místo, kde stál. Fouká vítr, je zima, zastavujeme na teplé jídlo a opět se zahříváme šlapáním do kopce. Do Horní Blatné sjíždíme serpentinami, a protože na Boží Dar už dneska nepojedeme, vyjíždíme na Blatenský vrch. Doplníme tekutiny, výstup na rozhlednu vypouštíme, prý tam je 96 schodů, ještě máme nějaké kilometry před sebou, tak nač se vysilovat, ale kdyby s námi byla Burajda, jistě bychom vyjely k více rozhlednám, tenhle kout je jimi

doslova protkán. Sjíždíme zpět do Blatné a přes Merklín až do Hroznětína, to už jsme na cyklostezce, která se klikatí podél říčky Bystřice. Na chvíli zastavujeme u zastřešeného mostu, který září novotou. Ve Velichově stavíme na pivo, točí tu Chodovar a černá jedenáctka je výborná., dneska si můžeme dovolit zastávku, do Varů nám zbývá asi 20 km. Stále proti proudu řeky Ohře projíždíme Kyselkou, bývalé lázně, jsou dnes zcela zdevastované a zchátralé. Nádherné budovy s dekorativním hrázděním, které se rozpadají a na kterých roste plevel, jsou děsivým mementem současné doby a někdejší sláva lázní z přelomu devatenáctého století se už nejspíš nikdy nevrátí. Po výborné večeři se toužím podívat na kolonádu, ale je tu mrtvo, sem tam nějaký lázeňský host. Mimo centrum si v zapadlém nonstop baru na chvíli sedneme na jedno pivo.
89 km 1118 výškových metrů

pondělí 23. 7. konečně teplý, sluneční den, maminka připravila přímo hotelovou snídani, protože máme hodně kilometrů před sebou, vyjíždíme co nejdříve, ale naše hodina je zřejmě půl desátá. Ještě zastavujeme na kolonádě, teplá oplatka, malý suvenýr, pár fotek a už stoupáme k hotelu Imperiál. Zapomeneme odbočit do vesnice Kolová, škoda, tam jsem chtěla jet, musíme tedy přežít pár kilometrů po hlavní silnici. Zkoušíme uhnout na zelenou značku, projedeme golfovým hřištěm, ale opět se vracíme na hlavní silnici, přes Andělskou horu se nám nechce, kopců ještě dneska bude dost. V Žalmanově najíždíme na cyklotrasu, která prochází Vojenským újezdem Hradiště. Kolem jen travnaté kopečky, vyčnívající skály, les, občas pasoucí se krávy nebo ovce u každé cesty cedulka se zákazem vstupu. Po bývalých vesnicích ani památka. Zastavujeme na krátký oběd v zámeckém parku Chýše, je teplo, doplňujeme rychle mizející vodu z lahví, v místním pivovaru nezastavujeme. Přes vesnice Žďárek (mám pocit, že dneska jedeme stále do kopce a přitom se Krušným horám vzdalujeme), Tis u Blatna (konečně pořádný sjezd a trhám první letošní letní jablka, dokonce na kraji lesa vidím tři hříbky. Lenka je vášnivá houbařka a okamžitě se na ně vrhá s nožikem), Blatno, Krty a přijíždíme do Jesenice. Uhýbáme na zelenou značku, vidím, jak Lenku předjíždí nějaký dědek, tak šlápnu do pedálů, přeci se nenechám předjet. V Ostašově už je mi divné, že se Lenka stále neobjevuje, volám kde je, ještě, že máme ty mobily a prý jsem svou šílenou jízdou minula odbočku. Tak na ni čekám, po chvíli přijíždí pán na kole, ptá se, kam jedeme, že prý na mne kamarádka volala. Povídám mu „nechtěla jsem, abyste mne předjel“ a když říkám, že jedeme z Karových Varů do Zbečna, je trochu v šoku. Za chvíli je tu i Lenka a v další vesnici se k nám připojuje Jura, který nás doprovodí do Rakovníka. Zastavíme na pivo v Šenově a pak už podél Rakovnického potoka se přibližujeme ke Zbečnu. Jura nás opouští v polovině cesty, také to má domů ještě pár kilometrů. V Městečku se začíná stmívat, šlapeme lesní cestou, Lenka tvrdí, že tudy cestu zná i po tmě. Vyjíždíme Na Pískách a pak už po silnici posledních pár kilometrů, sjedeme do Zbečna, přes most, koleje a ještě poslední krátký dokopec a jsme v chatě. Svítí hvězdy, od řeky táhne chlad a v nohách máme 118 km a 1221 výškových metrů.

úterý 24. 7. není kam spěchat, večer jsme si, na malou oslavu na nejdelší dojezd otevřely lahev červeného, ale sluníčko nás po deváté nekompromisně vytáhne z postelí. Já opět balím věci do tašek na nosič, Lenka si na kolo připevňuje košík na houby. Společně jedeme přes Leontýn no Nového Jáchymova, kde Lenka uhýbá na Kublov má tam své houbařské místo. Pokračuji přes Otročiněves na Hudlice a přes Zdejcín sjeďu do Berouna a pak už rovinka podle vody skoro až domů. Poslední dnešní kopec přes letiště mi dal zabrat a ve čtyři jsem doma, otvírám chlazený řízný citron a těším se na dlouhou sprchu.
71 km 569 výškových metrů

Letošní „dámská“ byla hodně kopcovitá a vůbec jsme se neflákaly. Lenku jsem doufám moc nehonila, ale příště budeme muset mít asi kratší trasy, abychom stihly i nějakou kulturu a ne jenom pořád šlapat, šlapat. V lese nad Klingenthalem jsem měla opravdu strach, představa, že některá z nás píchne nebo spadne, byla děsivá a noc v lese si vůbec nedovedu představit. Potěšilo mě, že lidlovské tašky na nosič obstály. Škoda, že s námi nejela Burajda, tak snad příště se naše „dámská“ rozroste, trasy budou určitě zase hodně zajímavé.

Celkem za 4 dny našlapáno 371 km a nastoupáno 4196 m.

Fotogalerie

